

David Minoves Director general de Cooperació al Desenvolupament i Acció Humanitària

Entrevista

“Cal consensuar un escenari realista per arribar al 0,7%”

OBJECTIUS • Des de Catalunya s'intenta que la cooperació es faci des de la responsabilitat, que no generi dependència **PASSAR COMPTES** • Minoves demana als qui vulguin col·laborar amb ONGs que exigeixin resultats **Per: S. Pau i M. Rourera**

David Minoves, director general de Cooperació al Desenvolupament i Acció Humanitària, creu en la cooperació responsable i en la necessitat d'exigir resultats als projectes. Adverteix que la nova conjuntura econòmica perjudica el pressupost català destinat a la cooperació.

Quin percentatge destina el govern català a cooperació al desenvolupament?

Ara mateix hi destinem 81,9 milions d'euros, que equivalen al 0,4% dels tributs propis. És veritat que som una mica lluny de la previsió fixada, que és arribar al 0,7%, però cal tenir en compte que vivim temps difícils. La caiguda dels recursos propis, dels ingressos tributaris que provoca la crisi al sector immobiliari, ens està fent mal. Si no canvia la situació econòmica haurem de modificar els objectius que teníem marcats i fer un pacte per, de manera consensuada, marcar un escenari econòmic realista per apropar-nos a aquest 0,7%.

Quins són els objectius dels projectes de cooperació?

Els grans objectius són l'eradicació de la pobresa, la lluita contra les desigualtats i el desenvolupament humà. La cooperació de la Generalitat vol ser útil i de qualitat, i vol implicar-hi tots els actors socials. Tenim tres grans línies d'actuació. Per una banda hi ha els projectes de desenvolupament, als països del Sud. Per una altra hi ha l'acció humanitària.

David Minoves insisteix que la cooperació no ha de generar dependència ■ MIQUEL ANGLARILL

Aquí es treballa en funció de les necessitats puntuals. En tercer lloc hi ha la línia educativa, que té com a destinataris els col·lectius més desfavorits de casa nostra.

Amb quins criteris es trien països?

Tenim tres tipus de criteris. Un és l'índex de desenvolupament humà, és a dir, els països més necessitats: Moçambic, Senegal i Gàmbia, per exemple. Un altre criteri és l'històric de la cooperació catalana: el Marroc per proximitat i Nicaragua. O el Sàhara i Palestina per compromís polític, per exemple. Un tercer criteri seria el dels països d'on provenen els immigrants que han vingut a casa nostra.

¿Es pot dir que hi ha una manera de fer cooperació catalana?

La nostra cooperació no és assistencialista. Al contrari. Intentem enfortir les capacitats pròpies de cada país, les seves pròpies idees, i, en aquest sentit, ens posem a disposició dels llocs on treballem. Els donem ajuda des del respecte i la responsabilitat. No des de l'assistencialisme i prou. Sempre he dit que la cooperació que genera dependència és nociva.

¿Una de les prioritats és recuperar la diversitat cultural i validar la recuperació dels drets col·lectius en alguns països?

Nosaltres treballem des de la perspectiva de donar suport als pobles en el seu dret a decidir. A

decidir sobre la propietat de l'aigua, dels recursos naturals. A ser alimentàriament sobiranistes. Nosaltres volem ajudar a enfortir la capacitat dels països a desenvolupar-se.

Les ONG no han passat una bona època. Intervida va fer dubtar molta gent. Què poden fer els ciutadans que volen col·laborar?

Nosaltres, com a administració, hem de passar comptes. Hem de fer que els ciutadans sàpiguen que s'està fent amb els seus diners. Igualment, quan un ciutadà dona diners a una ONG cal que exigeixi saber què fa amb els seus diners. La cooperació no és espai només per al voluntarisme. Cal professionalitzar-la. ■